

Theatrets Budget forudsætter, at dette ikke er noget fjendtligt Skridt, uagtet man meget vel veed, at man ikke kan negte de 30,000 Kr., og at man negter dem paa en Konto, hvor der aldeles ikke kan være Tale om at gennemføre Regtelsen for Alvor. Det ærede Medlem fra Langeland sagde ogsaa forleden Dag, at han erkjendte ikke Finantsudvalgets Kompetence til at bestemme Forfatterhonorar og deslige. (Berg: Nei.) Jo, det sagde det ærede Medlem; men Ulykken er den, at Finantsudvalget har en vis Kompetence dertil. Finantsudvalget har foreslaaet disse Medførtelser, og naar Thinget vedtager dem, saa er der jo ingen Tvivl om, at de ere vedtagne. Al det ærede Medlem fra Langeland har et skarpt Blik paa dette Punkt, kan jeg saa godt forstaa, og det finder jeg ganske naturligt; men naar disse Medførtelser ere vedtagne, saa bringe de dog en vis Forlegenhed tilstede for Administrationen, og denne Forlegenhed skaber man her, vel vidende, at man skaber den. Jeg kan ikke forstaa noget Saadant. Finantsudvalget vil nu engang give Lønnen an i disse enkelte Ting, og det er jo gjerne saa, at Folkethinget følger sit Udvalgs Flertal, og Folkethinget over saa et Tryk paa Ministeren, og han lader Trykket gaa videre til Theatret, det er en Sag, som er saa logisk som muligt. Hvad der kommer ud af det til Syvende og Sidst, veed man ikke, Pengene skulle bruges, men der stables en hel Del Besvarligheder og Omsvøb, som jeg synes, man helst skulde lade blive udenfor. Rigsdagen har jo i de senere Aar faaet en vis personlig Berøring med Theatret, og det kan jo være meget nyttigt (Udfryselse af Ord føreren.) Den ærede Ordfører mener ikke dette, men jeg tror det. Jeg tror, at det har havt den Betydning, at man nu ikke taler om at lukke Theatret eller at lade det gaa over til privat Entreprise, hvilket sidste jeg betragter som ligesaa slemt som at lukke det eller snarere endnu værre, thi saa vilde Kansmagten holde sit Indtog efter saa Mars Forsøb. Men Synet paa Theatret er i Virkeligheden ligesaa smaalt, som det tidligere har været, det er udelukkende økonomisk, og det er det, vi absolut burde komme bort fra. — Naar jeg et Dieblit vil tale om et enkelt Punkt, som det ærede Medlem fra Langeland var inde paa, nemlig Forfatterhonorarerne, saa vil jeg sige, at jeg er enig med det ærede Medlem i, at Regulativet ganske vist ikke er, hvad det burde være; men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret, naar han sagde, at jo oftere et Stykke opførtes, jo daarligere stod Forfatteren sig. Dette gjælder kun indenfor visse Grændser. Men det ærede Medlem har Ret i, at for originale Stykker er der ingen Grund til at sætte Regulativet saaledes, at, naar et Stykke er spillet f. Ex. tyve Gange, eller hvormange det nu er, har Forfatteren eller dennes Familie ikke lenger nogen Gavn deraf, det er kun Theatret, som saa tjener. Det kan gjerne

være, at, naar man kommer høiere op i Rækker, bør Præmierne stilles ned, at Honoraret bør falde med større Mellemrum, men der er ingen Grund til at lukke Kassen og give de vedkommende Forfattere almindelig offentlig Understøttelse, det forekommer mig, at der ingen Grund er til, deri er jeg enig med det ærede Medlem. Det vil ikke være uden Interesse at faae undersøgt, hvorledes Theatret har stillet sig overfor de Forfattere, af hvilke det har levet. Jeg gad vide, hvad Heiberg har oppebaaret i Forfatterhonorar, og hvad Theatret har taget ind paa hans Stykker? Bilde man give sig til at undersøge dette, vilde man komme til at se, om man stod i en Ubesgjæld til denne store moderne Theaterforfatter. Jeg tager en af de Yngre, thi der viser det sig skarpest. Nu betaler man bedre, end den Gang hans Stykker første Gang bleve opførte, og undersøger man Sagen, kunde det være, at man kom til det Resultat, at man havde en Ubesgjæld, og der vilde Intet være i Veien for, at denne Ubesgjæld kunde afgjøres nu, ikke det Mindste. Det ærede Medlem fra Langeland ønskede, saavidt jeg forstod ham, at originale Stykker skulde i større Omfang udløberes af det kongelige Theater. Deri er jeg ikke enig med ham, men deri er jeg enig med ham, at Theatret skal sørge for en passende Fremstilling af dem og ikke tage det saa nøie, om disse Forestillinger betalte sig eller ikke. Men der kommer man atter ind paa det ulykkelige Spørgsmaal om Økonomien, idet Theatret er nødt til i alt for høi Grad at se hen til, om det betaler sig. Smidblertid har det ærede Medlem maafte lagt Mærke til, at ved Opsførelsen af originale gode Stykker af Holberg og Heiberg og de bedre lettere Syngestykker ere de billigste Pladser ved Theatret først udsolgte. Det er et Tegns paa, at man nok vil se god Komedie, naar Priserne blot ere overkommelige, og saadanne findes der nu ved det kongelige Theater. Det ærede Medlem har ikke Ret i sin Anse over, at der ikke findes billige Pladser ved det kongelige Theater, der er Pladser til 75 Ore, og jeg tror ikke, at de andre Theatre have dem billigere. Jeg har den Mening, at Theatret burde have to dyre Pladser i 1ste Parket og Balkon, men forøvrigt skulle Pladserne være ikke saa lidt billigere, end de nu ere. Jeg tror, at Priserne i de tre Etager og i 2det Parket burde sættes ikke saa lidt ned, og jeg anser det for en Urimelighed, at Parterret er blevet gjort til et 3die Parket med Priser der-efter, istedetfor at være et Parterre som i gamle Dage med billige Pladser. Jeg tror saaledes altsaa, at baade Etagerne og Parterret burde sælges til billigere Priser, end det nu er Tilfældet, og vil man ikke gjøre det ved de første Salg — man har jo nu tre Salg — saa kunde man aabne et fjerde Udsalg fra Kl. 6 om Eftermiddagen f. Ex., og prøve det for at se, om ikke Folk ville gaa paa Komedie, naar de kunne faae det for over